

BŰNBAK

Most egy nagyon érzékeny témáról szeretnék beszélni, a bűnről és a vétkekről. Ézsaiás 53. részében csodálatos dolgokat olvasunk Jézus Krisztusról. Ebben a fejezetben azt tartom a legfontosabbnak, hogy itt mit akar valójában Ézsaiás nagyon mélyen a tudatunkba vésni, vagyis miről prófétált.

Ésa. 53,11 Majd ha véget ér Szellemének gyötrelme, látni fogja a világosságot, és meglegedés tölti el. Szenvédésével sokakat megigazultakká tesz szolgám, mivel gonoszságaikat magára vállalta.

Ha alaposan belegondolunk az idézett Ige jelentésébe, akkor ez mély benyomást tesz a lelkünkre, mely reményt ébreszt bennünk. Fel kell tennünk magunknak a kérdést, milyen hatással van ez a személyes életünkre. Hogyan működik a mindennapi gondjaink között. Elmélkedjünk el e fölött. Az az igazság, hogy a hibátlan és vétlen Jézus Krisztus saját magától felajánlotta, hogy mások bűnét magára veszi. Hétköznapian kifejezve; bűneinket magára vette, azért, hogy megigazítson bennünket. Mérjük fel tettének csodálatos és hatalmas erejét, ezért egy pillanatra nézzünk önmagunkba. Természetesen magamat sem zárom ki ebből a körből.

Mi emberek nagyon nehezen ismerjük el a bűneinket. Ugyan akkor a másik bűnét könnyen észrevesszük, és nagyon nehezen hordozzuk el. Nos, nem ismerjük igazán bűneink terhét, mellyel az Úr ellen vétkeztünk, de a másik embert egészen másképpen ítéljük meg ebben a tekintetben. Születésünktől fogva hajlamosak vagyunk arra, hogy önmagunkat mindig kimentsük az elkövetett vétkeinkből. Senki sincs közöttünk, aki már gyermek korában nem élte ezt át. Sokszor előfordulhat, hogy néhány gyermek együtt játszik, majd elkezdenek veszekedni, s amikor rajtakapják őket, egyik ártatlanabbnak mutatja magát, mint a másik. Gyakran az történik, hogy éppen az ártatlanra háritják a felelősséget, és arra kenik a vétket. Ebben az érzületben növekedünk fel, hogy magunkat állandóan kimentjük. Az esetek többségében igazságtalanul járunk el, és ennek következtében más számlájára írják a saját hibánkat. Van, aki ezt teljesen nyíltan teszi, míg mások kifinomultan elkendőzik, de a végeredmény ugyanaz.

Ez a módszer olyan régi, mint amióta az ember létezik. Már Ádám is így kezdte el, amikor az első bűnét gyorsan a felesége számlájára írta fel. Így tett az Úrnak szemrehányást:

– Az asszony, akit te adtál nekem, félrevezetett, hogy egyik erről a fáról. – Ez közvetetten magában rejti, hogy érzületeiben az Urat is hibáztatja ezért, hogy ilyen asszonyt rendelt mellé. Persze ez „vice verse”, Éva hasonlóképpen cselekedett. Ő viszont a vádat a kígyóra háritotta át.

Ha cselekedeteinket nagyító alá tesszük, akkor sokszor meglepődünk saját magunkon, milyen hamar átirom a másik ember számlájára az én hibámat. Sőt, ezért mindig a másik a hibás, de ennél még az is rosszabb, hogy nem csak a másik vétkét tartom súlyosabbnak, hanem még a saját bűnömet is hozzácsapom. Sokkal könnyebben hibáztatom a másikat, minthogy megítelném magamat. Gyakran hallani, hogy ilyen meg olyan nehézségbe kerültem, mert a felebarátom ezt meg azt a hibát követte el. A másik bukása miatt vétkeztem én is a szóban forgó dologban. Ha ő ezt nem teszi, én sem kerülök bajba. De ha már végképp nem találok másik bűnbakot, akkor az Urat hibáztatom.

Ismerek olyan embereket, kik azt hajtogatják, hogy én az Úrtól kértem a tanácsot, és az Úr úgy mutatta nekem, hogy ez az ő tökéletes akarata. Most láthatod, hogy mi jött ki belőle, milyen rossz sorsom van. Az Úr esik vád alá tulajdonképpen azért, amiért mi lennénk a felelősök. Sokszor magamat is megkérdem, és arról gondolkodom, hogy ilyen helyzetben én hogyan viselkedtem. Gyakran a legravaszabb mentségeket hozza fel az ember a saját védelmére, azért hogy a saját bűnünket elhárítsuk, vagy azért, hogy magunkat kimentsük. Többször előfordult, hogy testvéreknek egymás előtt tisztázniuk kellett dolgokat, és elrendezni vétkeiket, és akkor kiderült, hogy azért történt, mert a másik ezt és ezt tette, és ezért ő is beleesett a gödörbe, majd végül arra is veszi a bátorságot, hogy azt mondja a testvérenek, hogy én azonban ezek ellenére is megbocsátok neked. Eszembe sem jut saját magamat megvizsgálni, hogy hol követtem el a hibát, talán mind ez általam történt. Ahelyett, hogy beismerném, bocsánat hibás vagyok, én vétkeztem.

Mát. 27,24 Pilátus látta, hogy nem megy semmire, sőt a zajongás még fokozódik is. Víz hozatott, s a nép szeme láttára megmosta kezét: „Ennek az igaz embernek vére ontásában én ártatlan vagyok - mondta. - Ti lássátok!”

Látjuk, hogy Pilátus ott áll a tömeg előtt, és egy tálban mossa a kezét. Azért, hogy saját magát kimentse, így védekezett, hogy én ártatlan vagyok ezen ember véréből, miközben Jézus Krisztusra gondolt. Látjuk, hogy Pilátus lelkiismerete még nem volt halott, de semmi lehetőséget sem látott arra, hogy Jézus Krisztus zsidóktól követelt halálának felelősségét magára vegye. Ezért háritotta vissza rájuk a felelősséget. Ezzel ő lerázta magáról az egész ügyet. Így a nép kérésére Barabást engedte szabadon. Jézus Krisztust megkorbácsoltatta és átadta a vádlóinak további intézkedésre, miközben kinyilatkoztatta, hogy én ártatlan vagyok ennek az embernek a véréből. Ha visszapiillantunk Izrael népének a történetére, akkor ott is látjuk, hogy ők sem akarták vállalni a bűnös ítélet felelősségét, harcoltak önmagukban.

Mivel Isten ezt előre látta, ezért Isten felállította a szövetség sátorát, ahol látható módon odaállította a bűnért való áldozati bakokat, és ezzel bemutatta, hogy valakinek bűnhődnie kell a bűnért, el kell hordoznia. Erre azért volt szükség, hogy a nép lássa, hogy milyen szükséges felszabadulni a bűnének súlyától.

3 Móz. 16,5-11 Izrael fiainak gyülekezetétől pedig vegyen át két kecskebakot bűnért való áldozatul, és egy kost egészen égőáldozatul. És áldozza meg Áron a bűnért való áldozati tulkot, a mely az övé, és végezzen engesztelést magáért és háza népéért. Azután vegye elő a két kecskebakot, és állassa azokat az Úr elé a gyülekezet sátorának nyílásához, És vessen sorsot Áron a két bakra; egyik sorsot az Úrért, a másik sorsot Azázelért. És áldozza meg

Áron azt a bakot, a melyre az Úrért való sors esett, és készítse el azt bűnért való áldozatul. Azt a bakot pedig, a melyre az Azázelért való sors esett, állassa elevenen az Úr elé, hogy engesztelés legyen általa, és hogy elküldje azt Azázelnek a pusztába. Áron pedig úgy áldozza meg a bűnért való áldozati tulkot, a mely az övé, és úgy szerezzen engesztelést magáért és háza népéért, hogy ölje meg a bűnért való áldozati tulkot, a mely az övé. Az engesztelési napon a pap két kecskebakot állított az oltár elé. Ezt a két állatot a szövetség sátora, az Úr orcája elé állította. Azután a papnak a két bakot sorsvetés által kellett elválasztania. Miután természetesen elválasztotta őket, az egyik ott állt szabadon az Úrért, a másik Azázelért a bűn átvételére, a sötétségért. Az Úrért a sorsvetés által kijelölt kecskebakot meg kellett ölni, és bevitte *annak véré*t a függönyön belől, és úgy cselekedjék *annak vérével*, a mint a tuloknak vérével cselekedett: *hintse ugyanis azt a fedélre és a fedél elé.* Akkor a nép bűne engesztelést nyert. Ezután a pap a másik kezét rátette a másik kecskebak fejére, annak a baknak a fejére, mely sors szerint a sötétség fejedelmének, Azázelnek lett kisorsolva. Így a pap jelképesen az egész nép bűnét erre a kecskebakra helyezte. Valaki a léviták közül ezután ezt a kecskebakot kivitte a pusztába. Kiűzte a sötétségbe, hogy ott az éhségtől és szomjúságtól elpusztuljon. Ennek a baknak a halála jelképesen átvette és elvitte a nép bűnét.

Nos, most ez a két bűnbak, egészen különösen az egyik, Jézus Krisztusra mutat rá. Akinek jönnie kellett – ahogyan Ézsaiás próféta mondta –, hogy a megfáradt világ bűneit elvegye. Hogy a mi ártatlanságunkat bizonyítsa, hogy a világerő bűnbak legyen. És így küldte Isten a Fiát, hogy a mi bűneinket hordozza, hogy a saját vérével adósságainkat kifizesse. Nem azért jött, hogy bíró legyen Pilátus és a világ felett, és nem azért jött, hogy másik bűnbakot keressen, hanem önmaga legyen a bűnbak. Egy bűnbak az Úrért és Azázelért. Jézus Krisztus önmagában egyesíti mind a kettőt. És saját magára felvette mindannyiunk vétkeit. Tudjátok, ő a földön befedezte a bűnököt, ott ahová hull a vér, a drága vére, és ott az ő fején, ott fekszik minden bűnünk. Ott a kereszten, ott hordozta el a bűneinket Azázelért. Ezt úgy fejezhetjük ki, hogy ott a sötétségbe, az elfelejtettségbe vitte be. Így érthetjük meg, hogy miért volt ott a Golgotán három órán keresztül éjjeli sötétség. Jézus Krisztus érettünk tette ezt.

Testvérek, ha én mindig az ártatlanságomat akarom bizonyítani, vagy az én bűnömet a másikra hárítani, akármilyen kicsi is az, csak azért, mert büszke vagyok, vagy nekem az nagyon megalázó, hogy beismerjem a hibámat, akkor tudatosan vagy tudatlanul, megcsúfolom Jézus Krisztus szolgálatát, áldozatát és érdemét. Saját magamat is megkérdem, tényleg annyira nehéz egyszerűen csak azt mondani, testvérem, bocsánatot kérek hanyagságomért, figyelmetlenségemért vagy akár milyen nehézséget okoztam, és azután bevallom a vétkeimet az Úr előtt.

Személyesen rájöttem, hogy ha elismerem hibámat, bevallom a vétkeimet, hogy az embertársamat megbántottam, akkor kivétel nélkül tisztelettel öveznek körül. Ez nem megaláztatás, ellenkezőleg testvérek, mi csak egyesültünk Jézus Krisztussal. Jézus Krisztus lehetőséget látott, hogy mint igaz, büntelen Isten Báránya, a mi bűneink elhordozásáért semmi megaláztatás nem érdekelte, azért, hogy bűnbak legyen a világerő. Nem aggódott azért, hogy a sötétséget és az Istentől való elhagyatottságot átélje, hogy a bűneinket elhordozza. Így testvérek minden alkalommal csak szégyenkezem, mikor én magamnál felfedezem, hogy hamis kevélységemben büntelennek állítom be magamat, függetlenül attól, hogy az Úr vagy az embertársaim ellen vétkezem-e.

Amit Jézus Krisztus tett személyesen érettünk, ösztökéljen bennünket arra, hogy józanságban és őszinteségben felnőttek legyünk, bátorságot és egyenességet mutassunk Isten és embertársaink felé. Ismerjük be, hogyha hibát követtünk el, minden ravaszság és önmentegetés nélkül. Ezután ezzel a bűnnel menjünk az Úr Jézus Krisztushoz, aki ezt már elviselte a kereszten, ezt már ráraktuk a fejére, és az ő vére már engesztelést hozott számunkra, amikor erre a földre hullott. Akkor a tökéletes engesztelést és megváltást nyerjük el. Ő az, aki a kereszten olyan önzetlen módon feláldozta magát érettünk. Dicsőség az Úrnak és adjon kegyelmet, hogy ezt megszívleljük.